

Verslag Holzgau 2019

Zondag 1 september

Er waren eens 41 wandelaars van een Paalse wandelgroep

Die al om half negen stonden te trappelen op de stoep

Zij zouden vandaag gaan wandelen in het niet zo verre Stanzach

Omdat de Jöchlspeitzbahn wegens vernieuwbouw in duigen lag

Ze zongen dat ze één familie waren en aten Speck und Käsebrot als was het snoep

De wandelweek begon al met een alternatief, want dankzij de opmerzaamheid van André kwamen we te weten dat de Jöchlspeitzbahn was afgebroken om te worden vervangen door een nieuwe. Voor dit alternatief zouden we naar Stanzach trekken. Paul zet ons 's morgens nog voor negen uur af in het centrum van dit dorpje. Het regent wat, al geven "de Duivenberichten" een lichte weersverbetering, met opklaringen vanuit het westen. Kan allemaal wel zijn, doch in Stanzach trekt toch iedereen maar zijn regenjasje of cape aan. In de lucht hangen er minstens 50 tinten grijs, al doet ook blauw al aardig mee. Langs de Lech trekt de Paalse groep zich op gang om al na twee km een stop in te lassen om ... de regenkleding uit te trekken. Immers, de zon begint door de wolken te priemen en meteen gaat ook de temperatuur stijgen. Stijgen doen ook wij, eens we de Lech achter ons hebben gelaten. Eerst volgen we de brede bochten van de Forstweg om dan over te schakelen op een smaller pad. Zigzag omhoog, en nogal fel. Een langgerekt lint en de eerste gaten. Aan een panoramapunt met zicht op de Hornbachvallei hergroeperen we. Het pad blijft nu braaf "op hoogte" en het is dan ook genieten van de rust en schoonheid, hoog boven het Lechtal. We komen op een bredere weg, waar we het bordje vinden dat we op iets meer dan een uur van de Stablealpe zijn gekomen. De weg klimt niet fel, maar het vergt toch flink wat inspanningen om de volgende lus te bereiken. En nog één, en nog één. Dan houdt der Hauptman halt en borrelen we op de gezondheid van Marleen en Jos, die vandaag 41 jaar getrouwd blijken te zijn. Nog twee bochten verder opent het landschap zich en zien we Stablealpe Hütte voor ons liggen. Het uitnodigend terras is helemaal voor ons alleen! Normaal is de hut dit jaar niet open, maar voor ons wilde Hüttenwirt Christoph een uitzondering maken. Ieder van onze groep wordt door hem persoonlijk verwelkomt met een fikse handdruk. Österreichische gastvrijheid ten top. Het zicht op de Lechvallei wordt gerekend tot één van de mooiste van het ganse dal. We hebben geluk met het weer en genieten van zowel de panorama's als van het eten dat we geserveerd krijgen: een lekker broodje met kaas en hespenspek. Wanneer Christoph de gitaar ter hand neemt en aan het jodelen gaat, zit de sfeer er meteen helemaal in. Na nog een afsluitende schnaps, aangeboden door gastvrije Christoph, dalen we weer af, richting Elmen. Onderweg naar beneden is het even opletten op een smaller pad om niet te gaan schuiven op de aalgladde boomwortels. Tegen twee uur komen we aan de kerk van Elmen, waar Paul ons al opwacht met zijn Multiobus-Neoplan. (13 km – 600 m HV)

We rijden tot Bach en stappen daar uit. We volgen een almenwegje dat ons naar de brug over de Lech leidt. Daar vinden we de gekende "L" van de Lechweg. Stevig klimmen in scherpe zigzags. "Lagen die hier over twee jaar ook?", "Ja, maar toen deden we die andersteroom". Het is zweten, want het is zwoel. Het aangekondigde onweer is echter nog alleen maar hoog in de bergen te merken. We stappen door, met schitterende zichten op het beneden ons gelegen Holzgau en komen aan de gekende Hängebrücke. Blijft toch spectaculair om hier over te stappen. Wiebel, wiebel, zat worden zonder gedronken te hebben ... In brede lussen dalen we af naar de Holzgauer dorpskern en storten we ons het terras van Neue Post. De wolken dekken ondertussen de toppen toe en zakken

steeds dieper het dal in. Wanneer ons laatste slokje bier opgedronken is, gaat het druppelen. Wat later giet het water. Perfecte timing, met dank aan de Duivenberichten (8 km – 250 m HV)

Maandag 2 september

Er wordt regen voorspeld. Niet zo'n klein beetje, maar "eine große Menge", grote hoeveelheden dus. 's Morgens hangt het dal vol met wolken, maar het regent omzeggens niet. Na het raadplegen van enkele weersites en buienradars durven we zelfs hopen dat het met die regen nog wel zal meevallen. Vandaag rijden we naar het Namlostal en wandelen we naar de Fallersteinalmen, op aanraden van hotelbaas Christian. De oorworm voor vandaag is, beetje voorspelbaar, "Who'll stop the rain" van de CCR. Gevolgd door nog een hele reeks regensongs tot Nina Simone hoop geeft met "Here comes the sun". Na de bocht in Stanzach, het Namlostal in, is er van die zon echter helemaal niets meer te zien. Mist, lage wolken en zicht quasi nul. Edoch, eens we de bocht rond Namlos gemaakt hebben, komen er wat zichtbare plekken over de almen en wanneer we in Kelmen uitstappen lijkt alles al wat vriendelijker. Even klimmen, langs het kerkje van dit bergdorpje en dan, over lichtlopend asfalt naar beneden toe. Op de diepgroene almen bloeien nog heel wat bloemen, waarvan de herfsttijloos het meest in het oog springt. Aan het pittoreske kerkje van Namlos gaan we onverhard langs de Namlosbach wandelen om wat verderop een smal zigzagje te nemen dat ons naar een prachtig aangelegd trappenpad leidt. We staan aan de Namloser Hängebrücke, een constructie die een diepe canyon overbrugt. Onder de weg door gaat het pad verder langs de onstuimige Sommerbergbach. Wat verderop geeft dit pad uit op asfalt, dat licht bergop richting de Fallersteinalmen loopt. Net voor we die almen bereiken drinken we op de 60ste verjaardag van Vera en net als we aanstalten maken om weer te vertrekken, houdt een jeepke halt bij onze groep. Een dame verwittigt ons dat er zo'n 25 koeien op weg zijn naar een andere alm en vraagt om nog even te wachten. Het is alsof we wachten op de passage van een wielerkoers ! En daar komen ze dan uit de bocht, in gestrekte draf over de weg, op weg naar hun volgende graasweide. Klingelklingel, meuhhh ... Mooi spektakel. Even verderop bereiken we Michl's Fallersteinstube, een keurig ingerichte hut, waar we kunnen kiezen tussen Suppe mit Knödel of Hauswurst mit Sauerkraut. Flinke porties heerlijke huttenkost, met daarbij nog een hazelnootschnapske van de waard. Genieten ! In een goed half uurtje zijn we weer beneden, waar Paul samen met ons de bushalte bereikt. (10 km – 150 m HV)

In Stanzach stappen enkele van onze stappers af om van daaruit de Postbus naar Holzgau te nemen. De overigen rijden het Hornbachtal in om helemaal achteraan, in Hinterhornbach, nog een lusje te maken van goed 7 km, de Bärenbadrunde. Vanaf de kerk van Hinterhornbach moeten we even een verbindingspad nemen tot we op de eigenlijke berenbadronde komen. Wat is dat zeg ! Een nauwelijks zichtbaar pad leidt ons erg steil door een weide, richting een bos. Daar wordt het pad zo mogelijk nog smaller en gaat het in erg scherpe zigzags in geen tijd hoogte winnen. Het is stil in de groep. Iedereen is maar wat blij als we na een tijdje op een open alm aankomen. Pittig, maar wel best amusant. Maar goed dat we dit niet met de ganse groep moesten doen, want dan zou er wel wat gemorrel geweest zijn. We zitten nu op een Forststrasse en het is aangenaam wandelen nu. Wat gemiezer maar zeker geen echte regen. De weg stijgt gestaag, gaat over in een smaller pad tot een bosje gele wegwijzers aangeeft dat we voor het berenbad haaks links moeten. Weer scherpe zigzags. Maar wat een prachtig pad. De bosjes waar we door mogen zijn soms zo dicht, dat het er schemerdonker in is. Het pad loopt netjes rond een mierenhoop en op één plek vinden we wel vijftig gigantische paddenstoelen. Uiteindelijk bereiken we het berenbad : blijkt dat dit niet meer is dan het hoogste punt van ons pad. Van nu af gaat het over een breed keienpad tot we weer in het Hornbachtal komen. Die Hornbach loopt nog vele tientallen meters lager tussen smalle rotsmuren. Net voor we de kerk bereiken vinden we onze Multiobus. Einde van een mooi rondje van de beer. (7 km – 300 m HV)

Dinsdag 3 september

“Alles ziet er anders uit, als de zon schijnt” ! Lachebek en smoelentrekker André van Duijn maakte ooit één serieus nummer en dit is vandaag onze oorworm. Er hangen nog flink wat wolkenrafels die moeten opgelost worden, doch de zon doet naarstig haar werk om alles op te ruimen. We rijden tot Grießau, even voorbij Elbigenalp en beginnen daar aan de klim naar de Griesbachhütte. Het is een gestage klim die we met een dertigtal van onze stappers afwerken. De anderen mogen met Michel mee naar de Simms-waterval om dan via Café Utta af te dalen naar de beruchte hangbrug. In de schaduw is het nog frisjes, doch bij het klimmen krijgt iedereen het al snel meer dan warm genoeg en menig fleecesjasje verdwijnt dan ook al snel in de rugzak. Eens we de bocht maken en langs de erg diep gelegen Griesbach wandelen, krijgen we zicht op de achterliggende bergwereld. Groots, da's het enige woord waarmee je deze natuurlijke schoonheid kan omschrijven. De wand waar we tegenop kijken wordt al maar groener, doch van de hut is nog geen spoor te bekennen. Het brede pad lust rond brute rotspartijen, geeft dieptezicht in het Griesbachtal en leidt uiteindelijk naar een brug over de beek. Nog één etage hoger krijgen we dan eindelijk zicht op de hut. We genieten er van een verfrissing en net als de twee voorbije dagen krijgen we ook hier van de Hüttenwirt een schnaps aangeboden. Zum Wohl ! De picknick opeten op het uitnodigende gras van de almen lukt niet, omdat we straks in Steeg de bus moeten nemen van 13.38 uur. We zetten de afdaling in en genieten nu van verre zichten op de overkant van het Lechtal. Op één van de bergkammen zien we de Bernards Eck Hütte staan, de hut waar we twee jaar geleden langs kwamen met de groep. We nemen onderweg een andere afslag dan eerder en dalen over een mooi bospad af tot aan de oever van de Lech. Aan de overkant komen we uit aan het prachtig bebloemde hotel Alpenrose. Daar vinden we onze Multiobus. Paul stuurt zijn Neoplan het dal in en houdt even halt om de stappers de kans te geven even gebruik te maken van het sanitair in ons hotel. (13 km – 500 m HV)

Dan rijden we naar Steeg, waar we uitstappen en nog even de tijd hebben alvorens de postbus zal arriveren die ons naar Kaisers rijdt. Die bus heeft een tiental minuutjes vertraging. Wil de chauffeur ons animeren, of wil hij wat verloren tijd inwinnen ? Feit is het op de Kurvenreiche Strecke naar Kaisers toe is alsof we op een roetsjbaan zitten. Boven aan het Edelweisshaus stinkt de motor en de embroillage. Heftig ritje ! Kaisers is erg mooi gelegen met rondom hoge toppen en diep beneden de canyon van de Kaisersbach. De resten van een lawine geven ons een impressie van de kracht die zo'n vallend sneeuwveld moet hebben. We maken een brede lus rond Kaisers, mooi blinkend in de stralende zon en dalen stap voor stap verder af. Aan het begin van de tunnel in het gehuchtje Kienberg borrelen we op de 70ste verjaardag van Nicole. Scherpe zigzags zetten ons nu af aan de hangbrug van Kaisers. Met zijn 47 meter lengte is deze brug niet te vergelijken met het grote broertje uit Holzgau, doch het blijft een spectaculair iets. Aan de overkant van de brug zigzaggen we door een dicht woud om 100 m hoger uit te komen op een bredere Forstweg. Die volgen we tot in Steeg waar we worden getraakteerd op een ijsje in de wereldberoemde Käserei van Holzgau. Einde van een prachtige, zonnige dag ! (11 km – 120 m HV)

Woensdag 4 september

Als er nu één dag was dat we echt goed weer moesten hebben, dan was het voor onze Koninginnenrit, de panoramatocht die we maken vanuit Lech tot in Prenten, diep in het Lechtal. En zie, 's morgens is het kraakhelder en de Wettervorhersage heeft het over een stralend zonnige dag met Spätsommerliche temperaturen. Ideaal weer dus om deze prachttour te wandelen. Der Hauptman neemt, mede door dit heerlijke weer, de beslissing dat we die tocht allemaal samen maken. Het is per slot van rekening máár 16 km met nog geen 300 m hoogteverschil. In Lech gaan we met de Rüfikopfbahn in geen tijd van 1450 naar 2350 m. Hadden we verwacht dat het boven frisjes zou zijn en werd iedereen aangeraden een fleesje mee te nemen, dan blijkt al snel dat dit

kledingstuk een dag lang als ballast zal moeten meegedragen worden. De zon schijnt uitbundig en warmt de grandioze bergwereld in geen tijd op. Door de deur door – was dit nu écht om te tellen hoeveel bezoekers er waren ...? – starten we, bergafwaarts richting Monzabon See. We zijn niet alleen, want langs alle kanten wordt er op ons gefloten door de Murmeltiere. De dikkerds liggen lui in de zon, staan argwanend recht voor hun hol of draven als bezeten over de alpenweiden. Aan het meertje, waarin de bergen zich spiegelen, neemt Paul, onze Busfahrer, afscheid van ons. Wij gaan klimmen om uit het keteldal te raken. En na klimmen weer dalen. Niet makkelijk, want de sneeuw is nog niet zo lang weg en de ondergrond is vochtig en glad. Dan weer naar boven, over een langgerekte helling deze keer, om dan uit te komen aan een pijltjespaal. Hier hergroeperen we en genieten we minutenlang van de schitterende omgeving. Dit op foto vastleggen is oh zo moeilijk, maar we weten dáár al dat deze tocht voor altijd in ons geheugen zal worden gegrift. Over de Friedrich Mayer Höhenweg trekken we nu onderlangs de Wösterspitze, met links een onwaarschijnlijk dieptezicht op Lech, Oberlech en het gebied waar we 's anderendaags zullen wandelen. Een lang lint van genietende WP'ers vordert langzaam, maar gestaag, naar de middagstop toe. Die vinden we in een stenenveld aan een kruis, met een prachtpanorama onder ons. Tijd voor de picknick en wat later voor de groepsfoto. Verrassing als blijkt dat we na twee uur stappen nog maar iets meer dan 5 km op de teller hebben. Geen nood, er werd de groep beloofd dat we er onze tijd zouden voor nemen, en dat blijkt ook zo te zijn.

Deel twee van onze Koninginnenrit leidt ons over twee Sattels, zeg maar bergpassen, de Untere en de Obere Wörstersattel. Wat is het hier mooi ! Zachtgolvende weiden, stenen die er tussen liggen als waren het rozijnen in een krentenmik en rechts van ons altijd die grootse Wörsterspitze met zijn hoogte van 2570 m. We dalen nu flink af en passeren een bergboerderij. Nog meer bergaf om dan te komen aan de plek waarover onze voorzitter het had. We staan voor een steenveld met daarachter een gapende diepte. Moeten wij hier áf ? Blijkt dat er naast dit schuifgrage steenbed een dun paadje tussen de weelderige bergbegroeiing door loopt. Behoedzaam, voetje voor voetje, schuifelt onze Paalse bende onderaf. "Vasthouden aan de takken van de bomen", schalt het echoënd naar boven toe. Wanneer iedereen heelhuids beneden is, drinken we een borrel op de gezondheid van Freddy. Met de schnaps in de hand kijken we fier omhoog en zien we wat voor een helling we zijn af gekomen. Het is over half drie en we zijn ... halfweg !

Nog even dalen we over bergweiden om dan de Bockbach over te steken. Eindelijk gewone, brede bergwandelpad onder de voeten. De zon heeft duidelijk nog veel kracht en het is warm in het dal. Drie kwartier zullen we nodig hebben om de Bockbachalm te bereiken, de hut waar we een stop zullen houden. Het landschap blijft onwaarschijnlijk mooi. De bergen lijken gedrapeerd te zijn met mosterdgroen fluweel. Met de hut al in zicht komen langs de resten van een lawine. Het lijkt wel een tunnel van sneeuw ! Het peloton is flink uitgerokken als we Bochbachalmwirtschaft bereiken. De dame die ons al eerder had verwacht, weet niet wat ze hoort wanneer ik haar mededeel dat we met die grote groep vanaf de Rufikopf komen. Ze ziet dat enkele van onze stappers duidelijk hun beste pijlen hebben verschoten en stelt voor om vier mensen naar beneden te rijden. De "zwaarste slachtoffers" zijn maar wat blij als de Hüttenwirt hen beneden in het dal, bij de Multiobus, afzet.

Voor de anderen wacht er nog een onvermoed mooie afsluiter. Een oud pad neemt ons mee het bos in en we komen nog langs een indrukwekkende, overhellende rotsparitij. Wanneer onverhard aansluit op verhard is het nog twee km flaneren tussen weer heerlijk groene, golvende almen. Tegen half zes staan we aan onze bus. Vermoeid, oh ja, want dit was "gene kattenpis". Maar ook wel écht fier dat we deze Koninginnenrit hebben uitgereden. En morgen ... dat zien we dan wel weer ! (17 km - 265 m HV)

Donderdag 5 september

Op weg naar onze tweede dag Lech kijken we uit op de bergen die stilaan verdwijnen in dichte pakken wolken. Van Warth naar Lech slaan de ruitenwissers van onze Neoplan een eerste keer de druppels weg voor de ogen van Paul. Wij nemen de grote kabelbak naar Oberlech en stappen daar over op de zeszitterzetellift naar Petersboden, op 1900 m. Boven is het fris, nijgt eigenlijk al een beetje naar koud. Het regent echter omzeggens niet. Af en toe een drupje motregen, al ziet het er rondom wel dreigend uit. We starten en wijken al na een paar honderd meter af van de weg die we volgen. Daar vinden we een van de Gipslöcker, diep spoelgaten in het poreuze gesteente. Van nu volgen we de pijlen naar het Auenfeldsattel. We stappen over mooie, goed begaanbare paden. Wat een verschil met gisteren ! Wanneer we het Auenfeldsattel bijna hebben bereikt, trekken we regenjassen of capes aan. Net op tijd, zo blijkt, want nu gaat het toch wel flink doorregenen. We dalen af en komen in het dal van de Bregenzbach. We zien amper een paar honderd meter ver. Dit lijkt wel op Schotland, met die plakkerige wolkenplukken over de grasgroene weiden. Regen of geen regen, we maken toch weer tijd voor de borrelstop. Deze keer wordt de schnaps aangeboden door Bert en Mari. Na een kwartiertje stijgen komen we aan bij de Auenfelder Hütte, waar we mogen plaatsnemen in de knus verwarmde oranjerie. Nadat ieder zijn drankje heeft gekregen, worden de houten bordjes opgebracht met daarop een flinke portie bergkost : hespenspek, hesp, kaas en wat groenten met daarbij een korfje bruin brood. Ondertussen weten we allemaal dat de mierikswortel, die áltijd deel uitmaakt van een Jausenteller, géén Parmezaan is. Hoe voorzichtig je het ook eet, toch kan het je verrassen en schieten de tranen je ervan in de ogen.

Wanneer we ons weer op gang trekken, regent het omzeggens niet meer. We kunnen zelfs hier en daar weer een bergtop waarnemen. We wandelen over de dalweg met naast ons de klaterheldere Bregenzer Bach. Even wijken we af van onze weg om een ommetje te maken naar de Körbersee, enkele jaren geleden verkozen tot mooiste plekje van Oostenrijk. Zelfs bij slecht weer is dit een heerlijke plek om te genieten van het uitzicht over het natuurlijke meertje. Op weg naar beneden stormt een kudde geiten de helling af. Klingelklinkel, mekkermekker ... Net voor onze groep maken ze de bocht en draven ze voor ons op. Bij de Batzalpe Hütte kunnen we, als we dat willen, buiten op het terras zitten, wegens binnen geen zitruimte. Niet echt aantrekkelijk bij dit weer. Dan maar door naar beneden, over dalend asfalt. Flarden van de bergen zijn zichtbaar, de rest blijft verscholen achter dikke pakken wolk. In één van de haarspelden kijken we uit op Schröcken, waar we naartoe moeten. Het witte kerkje priemt tussen bos en alm uit. We vinden nog een afslag naar de Fellbach, die briesend richting Schröcken buldert. Op de Fellealm genieten we nog van een finaal zicht op Schröcken en net voor de finish moeten we nog even naar het kleinste verzet schakelen. Aan de kerk staat Paul al naar ons te wuiven. Het is weer gaan regenen, doch ons kan het niet veel meer maken, want tien tellen later zitten we warm en droog op de Multiobus. (16 km - 320 m HV)

Vrijdag 6 september

Na overleg met Christian, de hotelbaas, werd besloten om de tocht die we zaterdag zouden maken in Warth, af te gelasten. We zouden dan met de Steffi's Express naar boven gaan om daarna over de Käseweg weer naar Warth te wandelen. Die Käseweg is een smal pad met nogal wat steile passages die je, volgens Christian, bij nat weer best niet doet. Weer maar eens het programma omgooien dan maar. En denken. Denken om een alternatief te vinden. Na een nachtje piekeren vonden we de oplossing. Omdat de trip in Reutte, in de buurt van de kastelen van Ludwig ook al niet echt tot de verbeelding sprak, werd ook die vervangen. In de plaats daarvan zouden we een flink stuk van de Lechweg wandelen. Om iets over negen staan we in Stanzach en zoeken we de eerste sierlijke "L", die ons langs de oever van de Lech stuurt. Het is bewolkt, eerder fris, maar vooral : het is droog. Blij tetterend wandelen we tussen een haag van dennen door met links van ons de snelstromende Lech.

Nu eens wandelen we dicht bij de rivier, dan weer tussen muren van groen, wat verder weg van de stroom. Met Forchach in zicht wordt de bedding van de Lech erg breed. De laaghangende wolken, de met dennen begroeide hellingen en de stenige, brede bedding van de Lech doen ons onwillekeurig aan Canada denken. In Forchach mogen we, maximaal met vijf, over de hangbrug die al van in 1924 de rivier overspant. Aan de overzijde van de Johannesbrücke drinken we een borrel op de gezondheid van Magi. In het water van de Baggersee zwemt een kranige dame in het frigofrisse water. Wat verderop wijst de L ons over de Fahrstrasse en komen we in een glooiend almengebied terecht. Rechts voor ons staat de kerk van Weissenbach, ons einddoel. Mooi wandelen tussen de groene almen nu. Net voor de finish mogen we nog even langs de Elche, een beek die wat verderop uitmondt in de Lech. De klok luidt 12 uur als we aankomen in het dorp, waar Paul zijn Neoplan al met geopende deuren klaar heeft staan.

We rijden door tot Höfen, nemen daar de Hahnenkammbahn en zeilen zo naar 1730 m. Boven hangen er wolken en kunnen we nauwelijks iets zien. Het is er fris, maar wel meer dan 2°, zoals Jeanine ons probeert te doen geloven. De thermometer wijst 12° aan. Binnen in het Panoramarestaurant is het lekker warm en worden we verwend met een flink bord spaghetti. Dan beginnen we aan de afdaling naar Nesselwängle. Michel gaat met een negental discipelen met de kabel weer naar het dal, waar Paul hen tot aan de Heldensee rijdt. Van daaruit wandelt hij terug naar Nesselwängle, over een geaccidenteerd parcours. Wie zei er ook weer dat het alleen bij de voorzitter áltijd bergaf ging?! We wandelen door de mist, met beneden ons het geloei van de koeien op de almen. Zien doen we ze echter niet. Over het Tiefjochsattel stappen we van het Lechtal het Tannheimtal binnen. Wat verderop stuiten we op de Schneetalhütte. Binnen is het klein, knus en warm. Buiten is het wat minder warm, maar de Jägerthee, de koffie of de schnaps smaken daar ook goed. Dé attractie van deze hut zijn, naast de heerlijke huisgemaakte Kuchen, de langharige, zwartwitte geiten. Ze stormen in groep van de berghelling naar beneden en poseren voor onze lens. Vanaf de hut gaat het pad snel hoogte verliezen en wordt het een eerder technische afdaling. Een winterse lawine nam op meerdere plaatsen niet alleen de dennen mee in zijn val, maar ook het pad werd hierdoor erg toegetakeld. Met de nodige voorzichtigheid raakt iedereen tot op het punt waar het pad uitmondt op een bredere grindweg. Na nog een aantal lussen mondt die weg uit in Nesselwängle waar Paul ons wat later oppikt. Een best wel avontuurlijk pad en geen regen : iedereen weer tevreden vandaag ! (12 km + 8 km – 140 m HV)

Zaterdag 7 september

Onze laatste dag ... Ook nu weer zien we uit over een met wolken dicht gedekt Lechtal. De voorspellingen geven aan dat er regen zal vallen, vooral dan in de voormiddag met in de namiddag een kleine kans op wat schaarse zon. Toch is de sfeer 's morgens aan het ontbijt, zoals iedere voorgaande dag, weer opperbest. Geen gemopper wanneer we om half negen de bus op stappen en Paul een laatste keer de neus van de Multiobus in de richting van Warth stuurt. In Prenten stappen we uit, amper een kwartiertje van Holzgau weg en beginnen om tien voor negen – wandelaars zijn vroege vogels ! – aan de verkenning van het Krabachtal. We wandelen vandaag in twee groepen : een dertigtal wandelt mee met der Hauptman, een tiental met der Untersturbahnführer Michel. Bedoeling is van een eind het dal in te wandelen en tegen twaalf uur weer aan de bus te komen. Ergens diep in het dal staat het Afere Häusle, een hut op 1620 m. Misschien kunnen we wel tot daar geraken. Het is fris en het druppelt wat, doch we zien de contouren van de bergen. Weer geen gemopper en bij de eerste stop wordt reeds meerdere fleece in de rugzak gestopt wegens te warm. Ook het gedruppel valt best mee. Over een brede Forstweg winnen we hoogte en na enkele lussen wandelen we definitief het dal in, met de diepgelegen Krabach naast ons. Aan de overkant zien we de groene almen waar we woensdag langs wandelden, op de terugweg van de Bockachtal.

Regelmatig passeren we een watertje dat zich diep naar beneden stort, in de Krabach. Wat hogerop liggen in een wat bredere rivierbedding de resten van een zoveelste lawine die we deze week al tegenkwamen. Ook hier weer zien we uit op een gigantische sneeuwbrug. Verderop, diep in de Krabach, vinden we alweer een sneeuwveld, afgeschoven van de steile wanden die langs de Krabach oprijzen. Wanneer het pad zichtbaar nog een paar lussen hoger gaat klimmen, beslissen een aantal stappers op hun stappen terug te keren. De overigen volgen de groep en gaan door tot aan een nieuwgebouwde hut. Dit blijkt het doel te zijn : de Afere Häusle. Na 6,5 km en met zowat 450 m hoogteverschil te hebben overwonnen, keren we terug en wandelen we het ganse traject weer tot aan de bus. Daar heeft Paul ervoor gezorgd dat de borrels klaar staan. Deze keer zijn Eddy en Martine de milde schenkers. Proost ! (13 km – 500 m HV)

Terug in het hotel mogen we aan tafel, niet voor een saladebuffet met brood, maar voor een heerlijk bord versgebakken Kaisersmarrn ! Heerlijk toch, die Oostenrijkse dikke pannenkoeken. Na de Marrn rijden we naar Elbigenalp voor de laatste etappe van deze wandelvakantie, de Geierwally Rundweg. De wolken zijn dichter getrokken en het regent weer. Wat jammer, want dit zou een erg mooie finale moeten worden van onze week in Holzgau. Na een paar haarspelden blijkt dat een paar van onze sportieve wandelaars nog energie te over hebben en zij slaan meteen “een gat”. Der Hauptman roept hen echter ter orde en van dan af gaat het in groep tot aan de Kasermandl Hütte. De weg stijgt fiks en het is verrassend stil in de groep. Adem sparen op weg naar de hut. De Kasermandl is ongetwijfeld één van de mooiste hutten van het Lechtal. Knusjes ingericht, herten- en reeëngeweien, een opgezette kop van een steenbok en veel warm hout. We drinken er een warme koffie of een frisse pint. Wanneer we betalen, priemt buiten de zon door het wolkendek en wat later, wanneer we weer op pad zijn, breekt de bewolking open en krijgen we zowaar mooie zichten op de omliggende bergwereld. Het pad slingert zich het dal in, leidt ons over een stenige helling, neemt ons mee over een brugje en stuurt ons dan weer terug richting Elbigenalp. Heerlijke zigzagjes door het bos en dan weer langs hoge rotsmuren, met links van ons de diepe kloof van de Bernardsbach. Zo bereiken we de Gibler Alm, waar we kunnen uitkijken over het dal. De hoge toppen kregen de afgelopen uren een sneeuwlaagje over hun kruin. Prachtig om zien. Nog enkele bochten later komen weer uit op de weg die door het dal loopt en staan we zo op de parking, waar Paul ons opwacht. Einde verhaal ... Op naar Neustift 2020 ! (8 km – 400 m HV)

Totaal :

Zondag :	21 km	850 m
Maandag :	17 km	450 m
Dinsdag :	24 km	620 m
Woensdag :	17 km	265 m
Donderdag :	16 km	320 m
Vrijdag :	20 km	140 m
Zaterdag :	21 km	900 m
Totaal :	136 km	3545 m